

selvicensur på grund af misforstået loyalitet eller frygt for konsekvenserne af deres ytringer.

Samtidig er formålet med nævnets virksomhed ifølge bemærkningerne, at offentligheden skal få større kendskab til følgerne af politiske beslutninger og få indsigt i de tilfælde, hvor den praktiske implementering af beslutningerne har medført uhensigtsmæssige konsekvenser.

Jeg forstår beslutningsforslaget således, at det bygger på et grundsynspunkt om, at offentligt ansattes deltagelse i den offentlige debat ikke blot er af betydning for den enkelte ansatte, men i mindst lige så høj grad er til gavn for samfundet som sådan. Det synspunkt kan jeg erklære mig helt enig i.

Kl. 12.20

Det er således efter regeringens opfattelse vigtigt, at offentligt ansatte bidrager til den offentlige debat. Det skyldes bl.a., at de offentligt ansatte i kraft af den specialviden, som de besidder inden for de forskellige fagområder, i en række tilfælde vil kunne medvirke til at højne det faglige niveau i den offentlige debat. Offentligt ansatte vil således bl.a. kunne bidrage med oplysninger om, hvilke praktiske konsekvenser politiske beslutninger har haft på et område.

Jeg tror med andre ord, at der er enighed om, at det er væsentligt, at offentligt ansatte, som ønsker at deltage i den almindelige samfundsdebat, også gør det. Spørgsmålet er derfor blot, hvilke initiativer der i lyset heraf bør tages på området.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at regeringen, som jeg også vil komme nærmere ind på senere, i løbet af meget kort tid vil udsende en vejledning om offentligt ansattes ytringsfrihed. Det vil ske som opfølgning på anbefalingerne i den betænkning om ytringsfrihed og meddeleret for offentligt ansatte, som et udvalg med højesteretsdommer Jens Peter Christensen som formand afgav den 5. april i år, altså for en måned siden, og formålet vil netop være at skabe klarhed blandt de ansatte og myndighederne over, hvad der gælder med hensyn til offentligt ansattes ytringsfrihed.

Regeringen mener imidlertid ikke, at der er grundlag for at etablere et uafhængigt nævn af den karakter, som forslagsstillerne lægger op til, og regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Det vil jeg gerne begrunde nærmere i det følgende:

Nævnets hovedopgave skal efter forslaget være at rådgive og støtte offentligt ansatte, der ønsker at ytre sig om forhold på deres arbejds-

plads. Nævnet skal således ifølge bemærkningerne vejlede de ansatte i spørgsmål vedrørende ytringsfrihedens grænser og rådgive om offentliggørelse. Nævnet skal endvidere efterfølgende modarbejde, at den ansatte bliver syndebug for – i gåseøjne – administrative prioriteringer, ligesom nævnet skal støtte den ansatte i forbindelse med eventuelle tjenstlige sanktioner på grund af den pågældendes ytringer.

Jeg er enig i, at det er vigtigt, at offentligt ansatte kan få råd og vejledning i spørgsmål vedrørende deres ytringsfrihed. Når regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget, skyldes det det hovedsynspunkt, at opgaven med at rådgive og støtte offentligt ansatte på dette område efter regeringens opfattelse allerede i dag varetages i tilstrækkeligt omfang af andre myndigheder og organisationer.

Hvis en offentligt ansat ønsker mere generel information om, hvilke regler der gælder for den pågældendes deltagelse i den offentlige debat, vil det således i mange tilfælde være naturligt at søge sådanne oplysninger på den pågældende arbejdsplads, f.eks. hos tillidsrepræsentanterne.

I de tilfælde, som beslutningsforslaget nok særlig tager sigte på, hvor en offentligt ansat ønsker at ytre sig kritisk om forhold på arbejdspladsen, vil den pågældende kunne få både rådgivning og støtte, bl.a. hos sin fagforening.

Herudover kan det nævnes, at en ansat, der føler sig udsat for uberettigede ansættelsesretlige reaktioner efter f.eks. at have ytret sig kritisk om forholdene på sin arbejdsplads vil kunne indbringe en sådan sag for Folketingets Ombudsmand og eventuelt domstolene. Dette vil eventuelt kunne ske med støtte fra vedkommendes fagforening.

Der er på den baggrund efter regeringens opfattelse ikke et tilstrækkeligt behov for at etablere et uafhængigt nævn af den karakter, som forslagsstillerne lægger op til, og det er i øvrigt heller ikke et initiativ, som der på nogen måde er peget på i betænkningen fra Udvalget om offentligt ansattes ytringsfrihed og meddeleret.

Jeg skal derfor ikke gå ind i en nærmere vurdering af de mere konkrete spørgsmål vedrørende nævnets kompetencer, som beslutningsforslagets bemærkninger kan give anledning til.

Som jeg var inde på indledningsvis, er regeringens manglende støtte til beslutningsforslaget ikke udtryk for, at regeringen ikke finder, at der kan, og at der bør gøres noget for at styrke